

Propad do šílenství

Anarchistický-nihilistický deník antipsychie

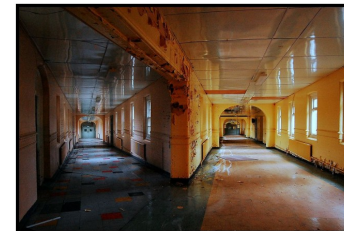
Flower Bomb

Flower Bomb
Propad do šílenství
Anarchistický-nihilistický deník antipsychie
2020

Získáno 17. 4. 2023 z subverze.noblogs.org/
Text v anglickém jazyce vydalo nakladatelství Warzone Distro v roce 2020, warzonedistro.noblogs.org, warzone_distro@riseup.net; Český překlad a vydání zajistilo nakladatelství Subverze v březnu 2021, subverze.noblogs.org/, subverze@riseup.net; Zformátováno pomocí <https://theanarchistlibrary.org/library/flower-bomb-descending-into-ma>

anarchistickaknihovna.org

**PROPAD
DO
ŠÍLENSTVÍ:
ANARCHISTICKÝ-NIHILISTICKÝ
DENÍK ANTIPSYCHIATRIE**

FLOWER BOMB

2020

Jen říkám ...

Názory vyjádřené v tomto textu nepředstavují nic jiného než mé vlastní úvahy. Můj postoj vůči psychiatrii se zakládá na mých osobních zkušenostech a neměl by být vnímán jako odborný příspěvek. Někteří považují psychiatrii, medikamenty nebo psychiatrické uvěznění za užitečné a já jim přeji jen tu nejlepší zkušenost.

Ale také ...

„bláznům“, „podivínům“, „delikventům“ a neposlušným... Těm, kteří přijímají tato slova jako dýky namířené proti zdvořilosti, neposlušné mládeži, která odmítá uklidnit svou hru léky, těm, kteří se bouří v blázcích, a těm, kteří se z nich odvážili uniknout...

Nechejte měsíční světlo osvětlit naše obrazoborectví, čarodějnice a divoká zvířata okouzlující oheň v noci, pro zničení společnosti, s odvahou nemedikované konfrontace.

„Každá společnost, kterou vybudujete, bude mít své limity. A mimo hranice jakékoli společnosti, neposlušní a hrdinští tuláci budou bloudit svými divokými a panenskými myšlenkami – ti, kteří nemohou žít bez plánování stále nových a strašlivých výbuchů vzpoury! Já budu mezi nimi!”

- Renzo Novatore

Sedím u velkého kulatého stolu se třemi sestrami a dvěma lékaři. Moje oči jsou citlivé na světlo, protože jsem několik dní nespal. Sestra přímo vedle mě se o mě asi hodinu laskavě starala. Zrak se mi stále rozmazává a potom opětovně zaostřuje. Ruce se mírně třesou. Když jsem se posadil, bojoval jsem s nutkáním položit hlavu dolů. Zdá se, že toto trapné setkání je téměř u konce a já mám podepsat nějaké papíry. Doktor mluví od té doby, co jsem se sem dostal. Stále mluví a já přiznávám, že jsem mu opravdu nevěnoval velkou pozornost. Nakonec se rozhovory zastaví a všichni se zvednou. Sestra vedle mě mi pomáhá, podepře mě. Začíná se mi točit hlava. Kráčíme dlouhou chodbou a nakonec vstoupíme do místnosti. Další sestra v místnosti mě vítá polštářem, příkrývkou a pilulkou, která mi má „pomoci s odpočinkem“.

Než jsem si sedl na postel, kterou mi přidělili, sestra mě s klidem požádala o opasek a tkaničky do bot. Podřizuji se. A rozhoduji se, že než

půjdu nahoru spát, mohl bych se také vysrat. Asi pět sekund poté, co můj zadek usedl na záchodovou mísu, jsem zaslechl rozruch – zběsilé bušení a požadavek k odemknutí dveří koupelny. Zmatený a vyděšený vyskočím, zakopnu o kalhoty, a otevírám dveře. Zřejmě nesmím zamykat dveře do koupelny – nebo je mít úplně zavřené, když tam jsem. Rychle dokadím s otevřeným výhledem na zdravotní sestru a jdu zpátky do postele. Jiná sestra si mezitím přitáhla židli hned vedle mě a posadila se se zápisníkem a propiskou. Lehám si a snažím se cítit pohodlně i přes nepříjemně ostražitý pohled zdravotní sestry, která sedí vedle mě. Když začínám usínat, přemýšlím o všem, co se děje. Jo, je to pravda. Dnes jsem se pokusil oběsit ve svém bytě a toto je moje první noc na psychiatrickém oddělení.

Indianapolis, 18. března 2018 – nepokoje v centru pro základní léčbu

Téměř tucet policistů v Indianapolisu na východní straně města bylo ve středu v noci povoláno, aby reagovali na nepokoje v zařízení pro psychiatrické léčení a závislosti pro mladistvé.

Jedenáct důstojníků bylo těsně před 23:00 odesláno na 1404 S. State Avenue. Na tomto místě sídlí psychiatrické zařízení pro mladistvé Resource Treatment Center a také Options Transitional Living, které poskytuje bydlení pro lidi bez domova nebo ohrožené mladistvé.

Policie na místě zjistila, že skupina mladistvých způsobila škodu za více než 50 000 dolarů tím, že poškodila zařízení a napadla čtyři zaměstnance. Policisté vzali devět mladistvých ve věku v rozmezí od 13 do 17 let do vazby na základě předběžného obvinění z vandalismu, nepokojů, ublížení na těle a výtržnictví.

Během doby, kterou jsem trávil v tomto psychiatrickém vězení, jsem byl podroben tomu, čemu se říká „jeden na jednoho“. V zásadě to znamená, že ohrožuji sám sebe, a proto potřebuji 24 hodinové pozorování ze strany personálu. Dvě různé zdravotní sestry mě sledovaly jak seru, spím, pláču během spánku a snídám, obědvám i večeřím. Každý den jsem musel brát léky na spaní. Jednou denně jsem absolvoval terapii tváří v tvář. Byl mi povolen pouze jeden 15 minutový telefonní hovor denně a vůbec mě nepustili ven. Bylo mi řečeno ať „zakotvím“, protože fakulta neměla v úmyslu mě „v dohledné době propustit“.

Při této hororové show ustoupily do pozadí všechny důvody, kvůli kterým jsem byl původně v depresi. Všichni na mém oddělení mluvili

o tom, že jednoho dne vyjdou ven, přestože jim bylo řečeno: „Nikdy tenku nezvládneš“. Nemohl jsem si nevšimnout nápadné podobnosti s uvězněním ve vězení pro zločince. Tohle bylo vězení. Čím víc jsem slyšel příběhy o pokusech o útěk, násilné fyzické represí a beznadějně izolaci, tím víc jsem si uvědomoval, že to není místo, kde se „uzdravuje“, ani žádná nemocnice, ve které jsem kdy byl. Tyto vězeňské stráže nosily pláště, vynucovaly řád chemickými látkami a svěracími kazajkami. „Díra“ byla polstrovaná místnost. Ti, kteří vzdorovali, byli přiškrceni na tvrdé podlaze, způsobili jim rány a modřiny. Pro sestry a lékaře jsme byli všichni jen „spisy případů“ nebo „subjekty“, se kterými se bude mluvit, a kteří se budou ponižovat. Byli jsme teď v jejich světě a byla to jejich pravidla.

„Potřebujeme program psychochirurgie a politické kontroly nad naší společností. Účelem je fyzická kontrola mysli. Každého, kdo se odchyluje od dané normy, lze chirurgicky zmrzačit. Jednotlivec si může myslet, že nejdůležitější realitou je jeho vlastní existence, ale je to jen jeho osobní pohled. Postrádá to historickou perspektivu. Člověk nemá právo rozvíjet svou vlastní mysl. Tento druh liberální orientace má velkou přitažlivost. Musíme elektricky ovládat mozek. Budoucí armády a generálové budou ovládání elektrickou stimulací mozku.“

- Dr. Jose Delgado, španělský profesor neurofyziologie a autor knihy „Fyzická kontrola mysli: Směrem k psychocivilizované společnosti“

V 19. století s velkou podporou státu začala éra institucionalizované „péče“ o osoby s „duševními chorobami“. Veřejné azylové domy v Británii byly postaveny po přijetí zákona o azylech v roce 1808. To spustilo nárůst budování azylových domů. Tyto blázince byly známy tím, že jejich chovanci žili ve špinavých podmínkách s mřížemi, řetězy a pouty.

Zákon o šílenství z roku 1845 změnil status „duševně nemocných“ lidí na „pacienty“, kteří vyžadovali léčbu. To vedlo k případnému chemickému ošetření lidí jako „lékařských pacientů“- navzdory skutečnosti, že laboratorní testy, rentgenové záření a mozkové skeny nikdy nepotvrdily psychiatrické problémy - mentální nemoci nebo poškození mozku. To postupně vedlo ke vzniku psychiatrických lékařských experimentů na „pacientech“

širující farmakoterapii. Jsem individualistou proti kolektivizovanému konsensu použitému k materializaci psychiatrických institucí. Jsem nihilista – nepřátelský vůči ideologickému binárnímu souboru rozumný / šílený a všem sociálním konstruktům, které se s patologií pokoušejí kategoricky podrobit si individualitu. Nechci nic menšího než divokou vzpouru proti civilizaci. Pokud civilizace a psychiatrie uzavírá sňatek s církví morálky, pak ať je moje anarchie ohnivým černým kouřem, který dusí jejich evangelium sociální kontroly.

to ale nezdá užitečné. Učím se rozpoznávat lidi jako složité bytosti s jedinečnými emocionálními reakcemi na tuto civilizovanou noční můru. Poznal jsem psychiatrii jako přinejlepším jinou formu politiky identity, která se nekonečnou složitostí emocionálního vyjádření pokouší dotlačit do rigidního kategorického pole.

Abych se vyjádřil přesně, jednotliví lidé jsou mnohem víc než jen „bipolární“, „psychotičtí“ atd. I když člověk může zažít kombinaci emocí sociálně identifikovaných psychiatrickou kategorií, jeho emoční stav nelze shrnout ani prezentovat žádným seznamem pevné terminologie.

Moje odmítnutí definovat člověka podle emocionálních bojů, které zažívá, je podobné důvodům, proč odmítám označit lidi, kteří bojují s intoxikací, za „závislé“. Boj jednotlivce při zvládání společnosti je složitý a unikátní. Psychiatrické nálepky a identity jsou nástroji státu – subjektu, který odmítám. Jako civilizační nástroj vytváří psychiatrie cizení a násilí tím, že s lidmi, u nichž se zjistí, že jsou pro společnost citově nevhodní, zachází jako se „zlomenými“, a tedy sociálně méněcennými. Osobně odmítám ignorování boje jednotlivce o přežití tím, že mu přidělíme psychiatrickou identitu, která na něj vrhá vinu jako „duševně nemocného“. Spíše soustředěním pozornosti na samotnou průmyslovou společnost. Stejně jako věznice pro „zločince“ se i „nápravné“ zařízení psychiatrického oddělení snaží podříditi jedince a podrobit ho nátlakem či izolací. Řešení nebo vyléčení „duševní nemoci“ ve společenském smyslu se často stává nově definovanou schopností odsoudit, potlačit nebo sterilizovat emoce.

Stejně jako všechny vlády, prezidenti a autority mi ani psychiatrie nikdy nedala svobodu. Přiřazené psychiatrické nálepky mi nepomohly – pouze mě naplňovaly internalizovaným pocitem oběti a podřadnosti. Léky mě „nevyléčily“ ani „neopravily“ – pouze mě poškodily a znecitlivily ke svým vlastním smyslům, aby vytvořily mezi mnou a hrůzou civilizovaného života emoční prázdnotu. Takže místo toho, s nihilistickou oslavou, sestupuji do šílenství a zaměřuji se na společenský řád i civilizaci. S ozbrojeným animalismem si nyní uvědomuji, že nebylo co napravit – moje přirozené pohrdání domestikací a sociální kontrolou mi připomíná, že jsem nebyl nikdy „narušený“.

S maniakálním chechtáním se vysmívám konvenční standardizaci lidského chování. Odmítám psychiatrické autority, jejich svatou knihu (Diagnostický a statistický manuál duševních poruch (DSM – 5)) a jejich vězení. Odmítám být nadále testovaným subjektem pro jejich stále se roz-

za účelem chemického „vyléčení“ jejich „poruch“. Ve 20. století došlo k hromadnému rozvoji psychiatrických léků. První antipsychotický lék, chlorpromazin (obchodní značky: Thorazine, Largactil, Hivernal a Megaphen) byl poprvé syntetizován ve Francii v roce 1950.

Psychiatrie, blázince a předepsané léky významně přispěly k posílení společenského řádu a individuálnímu podřízení ze strachu. Postupem času jak se psychiatrie a azylové domy rozšiřovaly, definovala se a posilovala také moc státních represí a civilizované kontroly. Spolu s tím přišla stále se rozšiřující kultura veřejného označování těch, kteří byli „narušení“ nebo „duševně nemocní“. První, na které se mělo zaměřit, byli ti, kteří se nehodili do řádně definovaného chování očekávaného společností. V 18. až počátku 20. století jednotlivci určení jako ženy byli od narození institucionalizováni téměř pro vše. Včetně nepopulárních názorů, společenské nespravedlnosti, odepření politiky a ovládnutí patriarchální společností. Další jednotlivci různých přiřazených identit, kteří se sexuálně odchýlili od heteronormativity byli institucionalizováni, považováni za „zmatené“ a vyžadovala se pro ně konverze.

Jedním z hlavních marketingových schémat zavedených farmaceutickým průmyslem byla sociální konstrukce ideálního emočního stavu, který měl každý „normální“ jedinec zažít. Dnes tentýž ideál najdete všude – od televizní zábavy po reklamu na billboardu – a tak dále. Binární soubor „šťastný“ a „depresivní“ vytvořil hlavní společenský tlak, díky němuž se lidé cítí izolovaní nebo mimo, protože nepřijali podmínky denní báze šťastné společnosti. Být „pořád smutný“ bylo, a stále je, zesměšňováno – bez ohledu na složitou povahu a důvody.

Přesto, že je někdo od přírody emocionálně nejistý, očekává se, že se chopí civilizované role pozitivistické nadvlády. Tato normalizovaná posedlost pozitivitou hraje klíčovou roli v potlačení emocionálních reakcí rozhořčení na množství utiskujících zkušeností. Posedlost – a normalizace – pozitivistického výkonu také lidi vybízí, aby denně přehlíželi hluboce zakořeněná traumata způsobená civilizací. Všechno, od strachu z létání, autohavárií, zranění na pracovišti, zpoždění s platbami účtů – jsou všechno příklady obav přisuzovaných traumatu. Ale protože civilizovaný život vyžaduje oddanost námezdnímu otroctví a jeho pokračování, tyto formy traumatu jsou bagatelizovány a odepsány – obvykle následuje něco jako rčení „to je život“ nebo „je to takové, jaké to je“.

Jak technologicko-průmyslová společnost postupuje, tvoří se nové zákony, které vytvářejí nové definice pojmu „kriminalita“. To znamená, že

existuje stále se zužující myšlenka legality. Totéž lze říci o psychiatrii. Jak se vytváří více označení a identit pro „poruchy“, farmaceutický průmysl se rozšiřuje. A jak se podmínky kapitalistické průmyslové společnosti stále zhoršují, dochází k dalšímu utrpení a je tedy k dispozici prodej receptů na „dobrý pocit“.

V kapitalismu, kde existují „nápravná“ zařízení, existuje k jejich zachování motiv zisku. Tam, kde jsou „vězni“, kteří by tyto instituce zaplnili, existuje finanční zisk nebo levná pracovní síla. A tam, kde existuje potenciál pro sociální nepokoje, existuje ideologie a identita, kategoricky definující neposlušného jedince jako „asociálního“. Společnost mění „poruchy“ na kategorické identity přiřazené těm, které považuje za „nežádoucí“, aby se posílily sociální podmínky tlačící lidi k uniformitě chování.

Dnes, v oblasti politiky identity, psychiatricky přiřazené identity získávají sociální kapitál tam, kde je obětí velebena pro sociální prospěch. Jako u jakékoli formy politiky identity, vidíme mnoho jednotlivců zneužívat psychiatrické identity tím, že se jimi ohánějí jako důvodem ke zbavení se vlastní zodpovědnosti za své činy. A protože se to odehrává v tak známém sociálním kanibalismu a politice identity, jednotlivci si personalizují tyto psychiatricky přiřazené identity a vytvářejí obrácené hierarchie sociálních nároků. Nakonec se formuje nové hnutí založené na identitě, které si získává uznání médií a asimiluje se do širší vězeňské společnosti.

4. září 2014 - nepokoje v psychiatrickém centru v New Yorku

Tucet zaměstnanců bylo zraněno, když ve středu zahájilo několik chovanců nepokoje v kuchyňském koutu psychiatrického centra. Úřady uvádějí, že čtyři lidé byli kvůli zranění hospitalizováni. Podle důstojníků a policejních úředníků začal boj kolem 11:45, kdy pět až šest chovanců začalo útočit na zaměstnance v jedné z kuchyňských částí. Jako zbraně použili nádobí. Chovanci se pokusili probojovat do jídelny. Zároveň došlo k dalšímu boji mezi chovanci a zaměstnanci na patře nad kuchyní. Byly aktivovány nouzové poplachy. Boje zastavili bezpečnostní pracovníci uvnitř zařízení s pomocí státní policie.

Po pečlivém plánování jsem byl z psychiatrického uvěznění propuštěn mnohem dříve, než bylo původně stanoveno. Stěny se ke mně přibližovaly a monotónnost každodenní nedostatečné stimulace, lékové otupělosti a uvěznění mě začaly ničit. Jako svědek vězeňského kanibalismu a bojů mezi uvězněnými jedinci, se pro mě stal spirálový stav horší, než před

jadřování rozzuří s nihilistickým nepřátelstvím vůči všem ideologickým rolím a identitám, co zbyde ze společnosti bez individuální konformity? Co je „muž“ nebo „žena“, když se neupíná na estetickou nebo performativní roli? Co je „černý“ nebo „bílý“ bez sociální konstrukce rasy? Co je binarita rozumný / šílený bez velící autority psychiatrie? Co je to sociální právo a řád, když nikdo není ochoten poslouchat?

Moje anarchie spočívá ve vymazání těchto sociálních konstruktů a v odmítnutí jejich „sociální smlouvy“, která univerzalizuje jejich falešnou existenci. Používám frázi sociální smlouva, protože to je přesně to, čím je přijetí těchto přiřazených identit. Překvapuje mě, když vidím tak malou solidaritu vězně s těmi, kteří byli uvězněni v psychiatrických zařízeních. Představuji si totální anarchii, která vypadá, jako by všechny věznice – včetně všech projevů vzdělávacího – průmyslového komplexu, každé zoo a každého blázince – byly srovnány se zemí.

Na Nový rok 2018 se deset dětí ve věku 12 let pokusilo o vzpouru a útěk ze Strategického behaviorálního zdravotního střediska v Jižní Karolině.

Státní zpravodajství naznačuje, že personál minul varovné signály o plánovaném útěku. Nevěnoval pozornost osobám, které na sobě měly více vrstev oblečení, které by jim umožnilo změnit vizáž, pokud by opustily nemocnici.

Za méně než pět hodin od pozdního odpoledne došlo k sedmi incidentům. Státní vyšetřovatel přezkoumal video zobrazující pacienty, kteří chodili z místnosti do místnosti, házeli odpadkové koše, trhali papír a šukali program ze zdí. Když podle zprávy dorazil jeden zaměstnanec, uslyšel hlasité zvuky a řinčení. Viděl na chodbě odpadky po celé podlaze. Pacienti se zabarikádovali v místnosti a měli zbraně, které popsal jako desky se šrouby.

Zádný personál se nepokoušel dostat do místnosti a zaměstnanci řekli: „Mají zbraně. Nechodte dovnitř“. Sestra popsal situaci jako „nepokoje a úplně zhroucení“. Než dorazila policie, psychiatrická léčebna na jihu Charlotte upadla do zmatku. Pacienti ve Středisku strategického chování – někteří s dřevěnými deskami – zaútočili na jednoho pracovníka, zabarikádovali se v místnosti a unikli rozbitým oknem.

Po mnoho let jsem psychiatrii vystavoval na obdiv jako cenný vědecký nástroj pro pochopení vnitřního fungování lidského chování. Už se mi

álních nepokojů. Dokážu si jen představit, co by se stalo, kdyby mechanismy kontroly selhaly na individuální úrovni – kdyby se svoboda emocionálního projevu zaměřila na křišťálové hrady psychiatrické autority a rozbila iluzi sterilizované stálosti. Individuální dělové koule jedna za druhou oslabují kontinuitu struktury, neovladatelní jednotlivci ohrožují sílu kolektivizované podřízenosti.

31. ledna 2006 – vzpoura v Riverview – nemocnici pro děti a mládež

Státní úřady a další zdroje v pondělí uvedly, že pět pacientů ve státní psychiatrické léčebně pro děti čelí obvinění z výtržnictví poté, co vytrhli telefonní linku a pokusili se ukrást klíče od auta jednoho zaměstnance, než se zabarikádovali v místnosti na celý víkend.

K incidentu v nemocnici pro děti a mládež došlo necelý týden poté, co zaměstnanci protestovali proti podmínkám v zařízení a tvrdili, že nemocnice je kvůli vrtkavé kombinaci pacientů stále nebezpečnější.

Zdroje uvedly, že v neděli mezi 23:00 a půlnocí vyšla ze svých pokojů skupina chlapců v nemocnici s 11 lůžky a začali se hádat i konfrontovat s personálem. V té době byl na oddělení přidělen lékař a dvě zaměstnankyně. Chlapci lékaře obklíčili a pokusili se ho přimět, aby jim vydal klíče, ale on to odmítl. Když se jedna ze zaměstnankyň pokusila použít telefon k přivolání pomoci, chlapci vytrhli telefonní linku ze zdi. Poté se zabarikádovali v místnosti a pokusili se rozbít velké vnější okno, kterému zlomili panty.

Zdroje uvedly, že chlapci měli v úmyslu uprchnout oknem, ale zastavil je policista z nemocnice v Connecticutu, který byl na místo přivolán a byl zrovna u okna. Úřady nezveřejnily jména ani věk zúčastněných chlapců. Všichni čelí obvinění z podněcování k nepokojům, výtržnictví, protiprávního omezení a vyhrožování.

Když jednotlivci ve svém projevu nechají vlastní emoce, aby prolomili hranice psychiatrické autority, a rozdmýchávají plameny jejich opovržením sociální kontrolou, psychiatrie se začíná podobat karosérii vyhořelého policejního vozu. Pokud je psychiatrie agentem prosazujícím duševní právo a řád – nechte ji zemřít spolu s každým policajtem a agentem státu. Stejně jako v politice identity se odmítám účastnit používání psychiatrické terminologie při popisu jiných jedinců. Stejně jako u všech ostatních sociálně konstruovaných úkolů odmítám psychiatrické nálepky, protože se snažím omezit horizont emocionální složitosti. Když se jednotlivci ve svém vy-

mým příchodem. Kromě toho moje dva pokusy o tajnou organizaci povstání nešťastně selhaly; oddělení nebo „pryčny“ byly tak malé, že mezi většinou personálu a pacientů se snadno vytvořilo umělé pouto. Práškačství bylo silně odměňováno. Nikdo nechtěl „žádné problémy“. Místo toho jsem se obrátil k jiné metodě emancipace. S využitím svých vlastních středškolských znalostí psychologie jsem přesvědčil svého terapeuta, že jsem jen trpěl „zlomeným srdcem“ kvůli „nedávnému romantickému rozchodu“.

Navzdory celému spektru mé nenávisti ke společnosti, životu, který jsem tehdy žil, a složité emoční bouři, která zuřila každý den v mé hlavě, jsem dokázal přesvědčit svého terapeuta a ostatní zdravotní sestry, že jsem se tak rozrušil jen rozchodem. Ponížení, že musím předstírat takovou lež, bylo mírné na rozdíl od mé touhy osvobodit se od tohoto místa. Po propuštění do mámina opatrovnictví jsem byl povinen pokračovat v užívání léků třikrát denně a jednou týdně navštěvovat poradce.

Na žádost pečovatelů jsem se vrátil k životu ve svém bytě. Viděl jsem, že policie prošla všemi mými notebooky a kapesním diářem s telefonními čísly. Oprátka, kterou jsem připevnil na konstrukci k dřevěnému trámu podél stropu, byla pryč. Dodnes nevím, jestli to vzal můj pronajímatel, nebo jestli to udělala policie. Můj nájem byl po lhůtě splatnosti, což bylo uvedeno v poznámkách v mé schránce. Naštěstí jsem v té době pracoval na volné noze jako malíř, takže jsem nemohl být vyhozen. Mohl jsem začít skládat zálohy hned příští týden.

Té noci jsem poprvé masturboval po čase, který mi připadal jako roky. Ale nemohl jsem dosáhnout orgasmu. Následujícího dne jsem zavolal doktorovi, který mi podával léky. Podle něj je nedosažitelný orgasmus u lidí na psychiatrických lécích běžný. Uplynul týden a dál jsem se cítil otupělý. Nic pro mě nebylo zajímavé. Často jsem se přistihl, jak sleduji pohyb ručiček na hodinách, nebo zírám z okna na projíždějící auta. Necítil jsem se smutný. Ale také jsem se necítil dobře. Prostě jsem jen existoval.

Asi po měsíci, kdy už jsem nebyl na psychiatrii, jsem se rozhodl přestat brát léky. Potíže s jejich každodenním užíváním za to prostě nestály. Ani jeden den jsem se necítil jinak než otupěle. Nevěděl jsem, co se stane. Zjistí to a pošlou policii, aby mě vzali zpět? Uplynulo pár týdnů bez léků a já jsem začal pociťovat mírné změny. Báł jsem se, ale připravil jsem se na pekelné možnosti, o kterých jsem už slyšel. Trochu se mi zatočila hlava a měl jsem nějaké bolesti hlavy, ale nic víc. Brzy jsem přestal přijímat konzultace u svého poradce. Čekal jsem, že bude rozrušený a nechá mi rozzlobené hlasové zprávy. To se ale nikdy nestalo. Nakonec jsem pocítil,

jak se mění moje chuť k jídlu, a mohl jsem snadněji a častěji zažívat emocionální reakce. A konečně, měl jsem orgasmus!

V příštích několika letech jsem o těchto zkušenostech přemýšlel a začal jsem zkoumat původ mých sebevražedných myšlenek, původ morbidní deprese, která je způsobila, a také konzumní život, který jsem žil jako platící občan dodržující zákony.

Ranmí nepokoje na Den díkůvzdání 2016 v Springfield Hospital Center (regionální psychiatrické nemocnici a bývalé otrokářské plantáži v Sykesville, Maryland)

V časných ranních hodinách Dne díkůvzdání se Catherine Starkes a April Savage schoulily v kanceláři s několika dalšími zaměstnanci v nemocničním centru, když se kolem nich bouřili pacienti.

Starkes a Savage uvedly, že pacienti házeli židle, převrhli kartotéky a pokusili se proniknout do prostoru pro personál uzavřeného plexisklem. Pacienti polili podlahy olejem na vaření. Starkes si také vzpomněla, že se jeden pacient pokusil proplížít do kanceláře přes strop. Nepamatovala si žádnou podobnou noc za 22 let práce s duševně nemocnými pacienty ve státních nemocnicích v Marylandu. „Chtěli převzít oddělení. Vzali zajatce,“ řekla.

„Říkáme, že pravda je to, co všichni přijímají. ...Myslím, že psychiatrie: je to nejnovější náboženství. Rozhodujeme, co je správné a co špatné. Rozhodujeme, kdo je blázen, nebo není. Mám tady potíže. Ztrácím víru.“

- Dr. Raily z filmu „12 opic“

Podobně jako náboženství, zaujímá psychiatrie významnou roli při definování „správného“ nebo „nesprávného“ ve smyslu „normálního“ vs. „abnormálního“ chování. Standardizace konkrétního sociálně očekávaného chování je nezbytná pro vytváření kategorií lidí definovaných z hlediska jejich příspěvku ke společnému úspěchu společnosti. Vzhledem k tomu, že psychologie je základem pro analytické vymezení „problémů“ a navrhování „potenciálních léků“, stává se masová společnost závislou na autoritě rozhodující o tom, kdo je „normální“ a kdo ne. Určité charakteristiky cho-

blémů. Pokud bychom to měli zkoumat i na osobní úrovni, uvidíme, jak všechno v průmyslové společnosti zkracuje osobní čas do bodu, kdy člověk často zanedbává své vlastní emocionální zdraví. Díky požadavkům technologické závislosti a námezdního otroctví není čas na podporu sebe sama nebo těch, na kterých nám záleží. Je podceňován akt osobní vzpoury. „Potřebujete profesionální pomoc,“ je často rychlá reakce na jednotlivce, který jednoduše hledá podporu od blízkých přátel. Ne všichni lidé (včetně mě) mají rádi patologizaci, nebo když je jim přiřazována diagnóza jako k nefunkčnímu stroji. Právě tato „odborná pomoc“ nahrazuje intimní podporu kapitalismem, kdy je s někým, kdo se potýká s problémy, zacházeno jako se ziskovým „případovým spisem“ a rozdávají se mu pilulky. Od pulzujícího přítele, který zápasí s jedinečnou historií komplexních emočních zážitků, až po pacienta označeného příliš zjednodušujícím souborem psychiatrických identit – se jedinec stává pouhou jednotkou diagnostického měření.

Diagnózy fungují jako uspořádání identity definované z hlediska stejnosti symptomů. Tato přiřazení identity jsou konstruována specialisty psychiatrické autority a jsou sociálně vynucována těmi, kteří udržují její moc. Stejně jako levice rychle používá statistickou terminologii k veřejnému označování a zahanbování „nežádoucích“ nebo v hnutí nechtěných osob (například slovem „terorista“ k popisu zastánců anarchistického útoku), stejně tak rychle nazývají lidi „duševně nemocní“ nebo „toxici“ – a požadují „odbornou“ pomoc. Snad aniž by si to uvědomovali, levičáci společensky posilují platnost státní a psychiatrické autority tím, že redukuje složitost individuálního chování na pouhé psychiatrické konstrukty a morální odsouzení. Psychiatrie poskytuje uklidňující pocit pořádku v odmítnutí přijmout chaotickou povahu chování. Uplatňováním psychiatrické terminologie a morálky hledá mnoho levičáků kontrolu nad sociálními interakcemi s úmyslem je sterilizovat a homogenizovat. Tento pokus o uniformitu chování jde ruku v ruce se zacházením s jednotlivci jako se členy jednolitých skupin založených na identitě. Od jedinečnosti a rozmanitosti chování se často odrazuje nebo se odsuzují, pokud se nehodí k úhledně vytvořeným skriptům. Chování nebo emocionální vyjádření člověka lze bagatelizovat tím, že jej budeme sociálně označovat jako „problematičký“ – označením, které samo o sobě vyžaduje shodu definovaného a prosazovaného obecného konsensu.

Společnost a všichni její obhájci vyžadují, aby psychiatrická hráz podřídila a ovládla přílivové vlny individualistické rozmanitosti a soci-

**„Hvězdy blízko měsíce byly bledé; byly čím dál jas-
nější, čím dál se dostaly z kruhu světla ovládaného
obřím měsícem“**

- Ken Kesey, z filmu Přelet nad kukaččím hnízdem

Věřím, že v hloubi duše jsou všichni lidé „šilení“ – nikoli z hlediska duševních chorob – ale z hlediska individuálních jedinečných rozdílů, které zůstávají vzdorovitě neslučitelné s řádem chování. Ve společnosti někteří lidé skrývají tyto rozdíly lépe než ostatní. A mnoho lidí, se kterými jsem se setkal, vyjadřuje frustraci z toho, že se musí držet uzamčení uvnitř propukající bolesti. Strach ze společenského označení jako šílený nebo bláznivý udržuje lidi pasivní a poddajné. Někteří lidé však mají potíže se asimilovat. A zatímco se společnost pokouší zběsile kontrolovat a eliminovat určité nežádoucí lidi a chování, přirozené reakce na podmínky prostředí nadále produkují obojí.

Pokud by člověk skutečně zkoumal sociální interakce mezi jednotlivci, mohl by vidět jemné špičky zvířat vykukujících z garderoby humanismu. Je to strach z toho, že budete příliš hlasití, příliš naštvaní, příliš smutní, příliš nápadití – strach z toho, že ponecháte svou existenci v plném rozkvětu – takže raději uvězníte zvířecího jedince. Jedná se o strach z projevo-
vání jakýchkoli osobních vlastností nebo vlastností, které by porušovaly hranice společensky očekávaného chování. Porušení zákonů psychiatrie by mohlo být trestáno injekčním podáním chemikálií, uvězněním nebo dokonce smrtí.

Tento strach také hraje zásadní roli při vytváření posedlosti spoléháním se spíše na institucionální specializaci než na vzájemnou podporu. Tato posedlost se normalizuje, když v reakci na to, že někdo sáhne po emoční podpoře, navrhnou přátelé „odbornou pomoc“, jako by se hned ve výchozím nastavení vzdali vlastních účinných možností. Říká to něco o povaze důvěry, schopností a vůle někoho podporovat, když je tato podpora často zadávána elitní skupině „profesionálů“. Nesnažím se říci, že každý jedinec má schopnost neustále podporovat ostatní: navrhuji prozkoumat lidmi internalizovaný komplex méněcennosti tvářící v tvář institucím. Jednotlivci se často cítí příliš zaneprázdněni dodržováním požadavků kapitalismu nebo příliš rozptýleni konzumem, než aby si udělali čas na podporu svých blízkých – natož sami na sebe.

Pokud bychom měli zkoumat společnost jako celek, bylo by vidět, jak je do ní zabudováno příliš zjednodušené a rychlé řešení komplexních pro-

vání jedinečné pro individualitu se stanou nezákonnými, aby se udržela sociální konformita.

Z mé vlastní zkušenosti vyplývá, že psychiatrie, všechny její teorie, role a chemické recepty mají v nejlepším případě za cíl pouze zvládnout „příznaky poruch“ – ne eliminovat zdroje jejich vzniku.

Pojmem „příznaky“ mám na mysli jakýkoli způsob chování nebo emocionálních reakcí, které naznačují boj jednotlivce proti přizpůsobení se společenským očekáváním nebo „normálnímu“ chování.

Pojmem „poruchy“ mám na mysli soubor chování nebo emocionálních reakcí, které společnost vybrala a odsoudila, a proto je psychiatrická autorita prohlásila za „duševní nemoc“.

Pojmem „zdroje“ mám na mysli všechny věznice, společenské formy nátlaku a civilizovanou společnost – to vše tlačí na individuální podřízenost a ideologickou konformitu.

Konflikt zájmů při „léčbě“ „duševně nemocných“ je zjevný, když se uznává, že úspěšné vyléčení konkrétního chování a emocionální reakce by vyžadovalo zrušení civilizované společnosti – stejné civilizované společnosti, která vytváří trauma, následované konceptem duševní nemoci a následným „řešením“ prostřednictvím mnoha forem emoční anestezie.

Dalším faktorem sociální kontroly zabudovaným do psychiatrie je její schopnost zkeslovat a kontrolovat nesouhlasné informace. Sociální systémy, které vyžadují podřízenost jednotlivců, stále zvyšují jejich schopnost potlačovat nebo demonizovat informace – zejména informace odvozené z rebelské zkušenosti. Pokud jsou za živé příklady těchto informací považováni samotní jednotlivci, ti, kteří hledají úplnou kontrolu, je vykreslí takovým způsobem, který činí z jejich rebelie pouhý produkt duševní nemoci. Například Sovětský svaz reagoval na rebely psychiatrickými odděleními zvanými „Psikhushkas“. Jedním z prvních Psikhushkas bylo psychiatrické vězení ve městě Kazaň. V roce 1939 bylo převedeno pod velení tajné policie. Psychiatrické uvěznění bylo použito v reakci na politické demonstrace a útoky. U sovětských psychiatrů v nemocnicích Psikhushka bylo běžnou praxí diagnostikovat schizofrenii u těch, kteří se vzbouřili proti sovětské autoritě.

Stejně jako postavy náboženských autorit hovoří o očistění lidí od jejich hříchů a démonů, snaží se psychiatrie očistit lidi od jejich „nemocí“ a „špatných“ návyků. V psychiatrické církvi mohou vstoupit na nebesa společenského uznání jako „rozumní“ nebo „normální“ pouze ti, kdo se nejvíce zasazují o sociální konformitu (nebo emoční potlačení). Normální

nebo civilizované chování je odměněno sociálním kapitálem a snadnějším přístupem ke zdrojům přežití. A v očích těch, kteří se bojí nespoutané svobody bez církve psychiatrické autority, by „masy“ mohly propadnout šílenství...

5. září 2016 – nepokoje v Psychiatrické léčebně Johna George

Personál angažovaný psychiatrické léčebny v okrese Alameda tvrdí, že tři pacienti se přes noc pokusili vyvolat nepokoje a uprchnout ze zařízení. Zaměstnanci obviňují chronickou přeplněnost pohotovostní služby psychiatrické nemocnice Johna George. Je to nejnovější z řady znepokojivých incidentů v nemocnici, které byly odhaleny společností 2 Investigates.

Sestry – které nechtěly být jmenovány ze strachu z ohrožení jejich zaměstnání – informují 2 Investigates, že v neděli večer požadovali propuštění dva muži a jedna žena z oddělení psychiatrických pohotovostních služeb (PES). Když byli odmítnuti, podle zaměstnanců se projeví násilnický.

Pacienti se údajně snažili povzbudit ostatní, aby jim pomohli otevřít dveře zařízení a uniknout.

„Zákon, sociální očekávání a psychiatrická tradice i praxe ukazují na nátlak jako na paradigmatickou charakteristiku profese. V souladu s tím definuji psychiatrii jako teorii a praxi nátlaku, racionalizovanou jako diagnózu duševních chorob, a ospravedlněnou jako lékařskou léčbu zaměřenou na ochranu pacienta před sebou samým, a společností před pacientem.“

- Psychiatr obrácený na antipsychiatrii, Thomas S Szasz, M. D.

Když jsem přemýšlel o svých zkušenostech s psychiatrií, včetně užívání tří různých léků a pobytu na oddělení, začal jsem si klást otázky, které mě nikdy předtím nenapadly: Jaké sociální podmínky přispívají k mým mizerným pocitům? Jaký typ chování je charakteristický pro „duševní nemoc“ a „normální“ fungování? Kdo v první řadě prosazuje tyto definice jako univerzální pravdy? Je to stejná psychiatrická autorita, která v jednom okamžiku považovala homosexualitu za duševní chorobu – a poté změnila názor v roce 1973?

Nemohl jsem si nevšimnout, že přes veškerou terapii, léky a psychiatrickou pohostinnost byl svět mimo mou hlavu stále stejný. V mé čtvrti stále dominovala chudoba, miliardáři stále hráli golf, zatímco vláda pokračovala v bombardování dalších zemí. Miliony zvířat jiného než lidského původu bylo na jatkách stále denně zmrzačeno a životní prostředí bylo stále devastováno průmyslovou expanzí. Stále jsem potřeboval být námezdním otrokem, abych platil nájem. A stejně jako všichni ostatní, jsem to potřeboval, dokud bych příliš nezestárnul a nakonec neskončil v pečovatelském domě. Ale nějak jsem měl být „šťastný“ – nebo alespoň apaticky přijmout všechno bez rozruchu. Poslušnost bez incidentů a otázek. Nebo jak mi řekli ostatní na oddělení: „Žádné problémy“.

Aktuálně jsem v životě stále naštvaný, stále depresivní a někdy sebevražedný. Ale místo toho, abych viděl tyto věci jako to, co je na mně rozbité, vnímám je jako odraz toho, jak je svět kolem mě v prdeli. Nacházím malé věci, které mi pomohou usměrnit hněv, depresi a sebevražedné myšlenky. Cvičím, provozuji smíšená bojová umění, užívám si noční procházku lesem. Dívám se na hvězdy z laviček v parku, střežích a jedoucích nákladních vlaků. Dopřávám si ukradené jídlo a vážím si vzrušení z nezákonné činnosti. Ovládání mých emocí je každodenní aktivita spojená s pozorováním a růstem. Poslouchám příběhy ostatních a učím se z jejich zkušeností. Naslouchám svým emocím a odhaluji jejich původ, což usnadňuje pochopení mých potřeb a tužeb. Moje emoce – moje šílenství – projevující se jako hněv, deprese atd. zůstávají ostré a fungují jako nejlepší nástroje pro pochopení účinků této vězeňské společnosti na můj blahobyt.

Moje dispozice postrádá důkazy o tom, že nejsem v pořádku nebo mám poškozený mozek – pokud vůbec, naznačuje se opak. Můj emoční stav je komplexní reakcí na úzkost, která nastává, když uznávám, co je společnost – vězení propagující se jako „normální“ život. A do tohoto vězení je integrována síť pozměněných realit, které zhmotňují logiku kontroly a nadvlády: námezdní otroctví maskující se jako produktivita a osobní odpovědnost. Vynucené podřízení se a poslušnost zákonu a řádu v „zemi svobodných“. Fotografie šťastných krav na obalech zmrzačených částí těla. Hranice, biotechnologie, kyberprostorová společenství přátel v interakci s emocionálním volným místem digitální komunikace.

A právě zde, ve stejné sociální vězeňské společnosti, se slovo šílenství používá spíše k popisu jednotlivce než průmyslové civilizace – ztělesnění mechanizované sociální kontroly.